

Jorflag, især de, der ere stillede under Nr. 1, 3 og 4.

Steenstrup: Det ærede Medlem, der nu talte, holdt heller ikke stort paa sit Underændringsforslag Nr. 2, og jeg tror heller ikke, at det er værd at holde meget paa, thi at anvende Straffelovens § 184 i dette Tilfælde vilde se meget løierlig ud, og man maa derfor hellere vedtage den Bestemmelse, der sætter Straffen udtryffeligg. — Det, hvorfor jeg begjærede Ordet, var for at værne lidt om de offentlige Bestyrelser, som her ere indbragne under Udvalgets Forslag under Nr. 8 til § 1. Jeg er aldeles enig i det Densigtsmæssige i disse Bestemmelser, men hvad jeg tager Ordet for, er for at værgemod, at det ved en Misforstaaelse — thi det er naturligvis kun en Misforstaaelse, hvis saa er — skulde blive muligt at straffe en Fattigbestyrelse, som egentlig slet ikke har gjort sig skyldig enten i Svig eller i Uagtsomhed. Ved den sidste Bestemmelse i Forslaget under Nr. 3 er der nemlig opstillet en Fortolkning af, hvad man forstaaer ved mistænkt; denne Fortolkning er saaledes, at jeg anser det for muligt, at en Fattigbestyrelse, som slet ikke har forset sig, kan blive tiltalt og dømt til Skadeserstatning. Jeg kan ikke i Paragrafen, som den bliver, naar dette Forslag under Nr. 3 vedtages, opdage, at Fattigvæsenet, naar det udsætter et nyfødt Barn i Pleie, til enhver Tid er forpligtet til at lade vedkommende Moder undersøge. Jeg veed egentlig ikke, hvorlænge det kan vare, inden en saadan konstitutionel Form, som der staaer i sidste Stykke, vil vise sig hos Moderen, men jeg antager, at det kan gaa ud over 3 Maanedere, altsaa, at en Person, der har haat denne Sygdom, kan gaa med den i over 3 Maanedere, og at den da kan komme frem igjen. Jeg antager, at det kan være Tilfældet, men muligvis er det ikke Tilfældet; jeg kjender det ikke. Hvis dette imidlertid er muligt, saa tror jeg, at hvis man vedtager det sidste Stykke af Forslaget under Nr. 3, saaledes som det staaer, kan, som sagt, en Fattigbestyrelse, der slet ikke har været uagtsom og slet ikke har Grund til at tro, at Barnet virkelig er mistænkt, flere Aar frem i Tiden faae en Sag og blive dømt for at have viist en Uagtsomhed, uagtet det maa erkjendes, at den ikke har været uagtsom. Dette ligger i Forstaaelsen af Ordet „mistænkt“, og jeg vil derfor bede det ærede Udvalg til 3die Behandling at tage dette Punkt under nøie Overveielse; thi jeg forudsætter som givet, at det ikke har været Mening, at en Fattigbestyrelse skulde kunne blive straffet ved et rent Tilfælde. Men Domstolene ere ikke useilbare, og om man ogsaa til Syvende og Sidst kan redde sig ved Høiestret, saa er det dog ubehageligt for vedkommende Fattigbestyrelse ved en Underinstants at blive idømt en Skadeserstatning, selv om den senere slipper fri. Det er derfor, at

jeg vil bede det ærede Udvalg inden tredie Behandling at tage under nøiere Overveielse, om ikke det sidste Stykke i Forslaget under Nr. 3 er affattet saaledes, at en virkelig ustyldig Fattigbestyrelse derved kan blive dømt som skyldig i udøvet Uagtsomhed.

Nimestad: Det Forslag, som er stillet af den ærede Rigsdagsmænd for Ringkjøbing Amts 5te Valgkreds (S. Madsen) under Nr. 2, egner sig jo ganske vist ikke til at vedtages, som det ærede Medlem ogsaa selv erkjendte. Det gaar jo ikke an at foreskrive, at de, der gjøre sig skyldige i de der omhandlede Forseelser, skulle straffes efter Straffelovens § 184, som handler om et væsentlig forskjelligt Forhold; men et andet Spørgsmaal er det rigtig nok, om der ikke nok kunde være nogen Anledning til nærmere at overveie det, som er Tanken i det ærede Medlems Forslag, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det virkelig er nødvendigt og rigtigt at undergive de i Udvalgets Forslag under § 3 omhandlede Forseelser den selvsamme Straf som den, der findes i Straffelovens § 181. Jeg er noget tilbøjelig til at tro, at man derved kommer ind paa en altfor stor Streghed, og at der vel kunde være nogen Anledning til at give en Afgang til at kunne anvende Bødestraf i visse Tilfælde. Navnlig da der ogsaa er Tale om det Tilfælde, at en Person, nemlig en Amme, som blot formoder, at hun er angreben af Sygdommen, tager nogen anden Kvinde's Barn til Brystet, kunde det vel være Spørgsmaal, om man ikke i visse Tilfælde vilde komme ind paa en for haard Regel ved at skulle anvende Fængelsstraf, navnlig for saa vidt. Handlingen slet ingen skadelig Følger kommer til at efterlade sig — et Moment, som man jo altid maa tage Hensyn til i retlige Forhold og mest i saadanne Forhold, som her er Tale om. Paa den anden Side er jeg heller ikke ganske uden Tvivl om, hvorvidt Straf af Forbedringshusarbejde virkelig der er nødvendig, men jeg har dog mindre imod det, da det kun vil være under særdeles stærkende Omstændigheder, at man kunde tænke sig denne Straf anvendt. Derimod kan jeg ikke tiltræde det ærede Medlems Forslag under Nr. 3 og 4, hverken som de staa, eller Tanken i disse Forslag. For saa vidt det ærede Medlem mente, at en saadan Erstatningsbestemmelse som den, der findes i Udvalgets Forslag til en ny Paragraf, skulde være i Strid med Straffelovens øvrige Bestemmelser, saa er dette dog ikke Tilfældet, idet jo Straffeloven i sin § 300 indeholder den almindelige Bestemmelse, at Enhver, som har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, er pligtig at tilsvare den Skadelidende Erstatning, hvilket foreskrives som ganske almindelig Regel, og der er ingen Grund til at antage, at denne Regel skulde være ubeluffet ved den Art Forseelser, som her er Tale om. Rige saa lidt tror jeg, at det vilde være rigtigt at vedtage det ærede Medlems Forslag under Nr. 4,